

16° Pièce
INDO-CHINOIS

377

tirage 5000 exemplaires

ẤT TRONG IKHÁM TỬ

REPT-LEGAL
INDOCHINE

N° 227/6

Giá 1 xu

16° Indoch. Pièce
377

LANH-ĐÔNG

EVANG. S^o 8

TẠI SAO CÓ QUYỀN SÁCH NÀY ?

Nếu ta ngưng thần định trí trong giây-lát mà găm xem mọi sự xảy ra trên thế-gian này, nào chiến-tranh, nào khủng-hoảng, nào đạo-đức suy-vong, nào vật-dục bông-bột, thì ta bất-giác phải than rằng: «Ôi! Lòng người hư-hoại thay!»

Bao nhiêu phương-thể của loài người xưa nay tìm ra để vãn-hồi tình-cảnh thương-tâm, nguy-ngập ấy đều tự chứng là vô-hiệu cả. Cần có sự can-thiệp từ thiên-thượng, cần có Đấng siêu-phàm cứu-giúp. Sự can-thiệp ấy, sự cứu-giúp ấy, độc-giả sẽ thấy tả-vẽ bằng những lời đơn-sơ, thành-thực trong cuốn sách nhỏ này.

Hỡi ai bấy lâu bị sóng gió tội-lỗi dỗi-dập, hãy trao bánh lái của linh-hồn mình cho Đức Chúa Jêsus-Christ! Hãy hiểu-biết Ngài, qui xuống mà tiếp-nhận Ngài làm Cứu-Chúa!

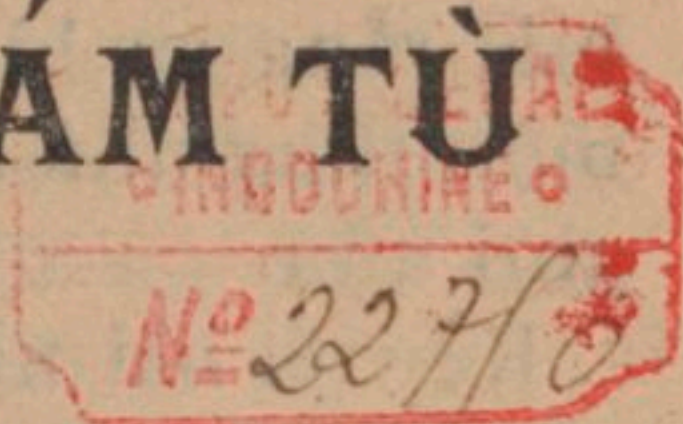

Xem hết sách này, xin cho người khác xem và đến các nhà giảng Hội Tin-Lành khắp xứ Đông-Pháp mà hỏi.

HÁT TRONG KHÁM TÙ

(SỰ BÌNH-AN)

«Ta để sự bình-an lại cho các người; Ta ban sự bình-an Ta cho các người; Ta cho các người sự bình-an chẳng phải như thế-gian cho. Lòng các người chớ bối-rối và đừng sợ-hãi»

(Giăng 14 : 27)

TRONG đời này, ai là người chẳng mong có sự bình-an, vì sự bình-an rất cần-yếu cho mọi người. Như trong nước không có sự bình-an thì tất-nhiên nước loạn, mà đã loạn thì mất sự thanh-vượng, ngăn-trở sự buôn-bán, nền kinh-tế cũng phải chịu ảnh-hưởng ít nhiều, nhơn-dân lâm-than, khổ-sở. Trong nhà mà không có sự bình-an thì dầu giàu-sang đến đâu nữa, cũng vị-tất hưởng được cái lạc-thú gia-đình.

Thật sự bình-an rất cần-yếu cho cuộc sanh-hoạt của nhơn-loại ở thế-giới này. Vì có đó mà sau cuộc Âu-chiến, các nước đồng-minh đã nhận rõ cái họa chiến-tranh, bèn tổ-chức Hội Vạn-quốc, mục-đích cốt giữ lấy sự hòa-bình, ngăn-ngừa những cơn binh-lửa.

Mỗi khi chúng ta viết thư thăm ai, thường vẫn chúc cho kẻ nhận thư được hai chữ bình-an. Vậy

biết rằng sự bình-an thật rất cần cho từng người một, từng nhà một, cho cả nước và cũng cho cả thế-giới nữa.

Kẻ viết bài này muốn cùng độc-giả suy-nghĩ về: «Sự bình-an trong đạo Tin-Lành» như sau này:

CĂN-NGUYÊN CỦA SỰ BÌNH-AN

Sự bình-an cần-yếu cho người ta dường ấy, song cái căn-nguyên của nó ở đâu thì hồ dễ đã mấy kẻ biết đến, đã mấy ai quan-tâm đến. Theo lý-tánh của người ta, đã có công-hiệu tất phải có căn-nguyên; song cái căn-nguyên của sự bình-an trong đạo Tin-Lành này chẳng tại nhiều tiền lắm của, nhà cao cửa rộng đâu, song là từ Đức Chúa Trời mà đến, như có chép rằng: «Đức Chúa Trời chẳng phải là Chúa sự loạn-lạc, bèn là Chúa sự hòa-bình» (I Cô-rinh-tô 14: 33). Đời nay có loạn-lạc là tại vì người ta không hết lòng kính-sợ Chúa và vâng-phục Ngài, sau nữa đối với nhau thiếu sự công-bình, yêu-thương.

Bồn-tánh của Đức Chúa Trời ưa-thích sự hòa-bình vì nước của Ngài là nước bình-an, như có chép rằng: «Nước Đức Chúa Trời chẳng tại sự ăn-uống, nhưng tại sự công-bình, **bình-an**, vui-vẻ bởi Đức Thánh-Linh vậy» (Rô-ma 14: 17). Và danh của Ngài cũng được xưng là **Đức Chúa Trời bình-an**, như khi Sứ-đồ Phao-lô viết thư thăm-hỏi các tín-đồ thì thường chúc cho họ được sự bình-an mà rằng:

«**Nguyễn xin Đức Chúa Trời bình-an ở với anh em hết thấy**» (Rô-ma 15 : 33) ; lại nữa : «**Nguyễn xin chính Chúa bình-an ban sự bình-an cho anh em trong mọi khi, đủ mọi cách**» (II Tê 3 : 16).

Xem vậy thì chúng ta biết rằng chính Đức Chúa Trời là căn-nguyên của sự bình-an.

SỰ BÌNH-AN LÀ GÌ ?

Theo quan-niệm của đời mà nói thì không rối-loạn, giặc-giã, chiến-tranh, mất mùa, đói-kém, dịch-lệ, ốm-đau, cùng thiên-tai địa-biến, mà nước giàu dân thịnh, ấy tức là bình-an. Song nếu ta theo cái quan-niệm thiêng-liêng mà nói, thì sự bình-an là quả thứ ba của Đức Thánh-Linh, như có chép : «**Nhưng trái của Thánh-Linh, ấy là lòng yêu-thương, sự vui-mừng, bình-an, vui-vẻ...**» (Ga-la-ti 5 : 22). Song sự bình-an này chỉ ban cho những kẻ thật lòng tin Đức Chúa Jê-sus và đã được xưng là công-bình ở trước mặt Đức Chúa Trời. Trong sách tiên-tri Ê-sai có câu : «**Công-bình sẽ sanh ra bình-an, trái của sự công-bình sẽ là yên-lặng và an-ôn mãi mãi**» (Ê-sai 32 : 17, 28). Lại có câu : «**Bông-trái của đều công-bình thì gieo trong sự hòa-bình, cho những kẻ nào làm sự hòa-bình vậy**» (Gia-cơ 3 : 18). Ai là kẻ làm theo sự hòa-bình ? Há chẳng phải là kẻ đã được xưng công-bình, kẻ bước theo Thánh-Linh, tức là tín-đồ của Đức Chúa Jê-sus, hay sao ? Thật thế, chỉ có «**công-bình mới sanh ra bình-an**»

được; nếu không thì chỉ có sự bối-rối, hay bình-an chết mà thôi.

Thí-dụ ở ngoài phố các nhà chuyên-trách đang hỏi thẻ. Ai đã đóng thuế cho nhà-nước, tức là người đã làm theo sự công-bình, dầu bị hỏi hay không thì lòng cũng bình-an, không chút bối-rối, lo-sợ; song người chưa đóng thuế hay không có thẻ, làm bộ bình-an, nhưng khi bị đòi-hỏi thì chắc bối-rối, sợ-hãi. Vì sao? Vì chưa làm hay không làm theo sự công-bình.

Xem trong các báo thì biết rằng không thấy lúc nào người ta khao-khát, ao-ước sự hòa-bình như lúc này; nào là xưng lên vấn-đề tài-giảm binh-bị, hòa-bình chủ-nghĩa, ký điều-ước phi-chiến, để duy-trì cuộc hòa-bình cho thế-giới. Song, tiếc thay, chỉ là cái ảo-tượng trong bãi sa-mạc! Miệng nói tài-giảm binh-bị mà trong vẫn huấn-luyện quân-lính, các chiến-cụ mỗi ngày chế một tinh-xảo, dùng để chém-giết nhau cho dễ, vẫn có những cuộc nội-loạn ngoại-xâm và tin đồn về giặc-giã. Thật đúng như lời Kinh-Thánh: «Khi người ta sẽ nói rằng: Bình-hòa và an-ôn, thì tai-họa thịnh-linh vụt đến, như sự đau-đớn xảy đến cho người đờn-bà có ghen, và người ta chắc không tránh khỏi đâu» (I Tê 5: 3).

Trước khi xây-cất nhà, phải đắp nền cho vững, vì nền vững thì nhà mới vững được. Chỉ lo xây nhà cho đẹp, cho cao, mà không đắp nền cho vững,

nếu có phong-ba bão-táp nổi lên, chắc tòa nhà đó phải sụp đổ. Cũng một lẽ ấy, trước khi người ta muốn xây cái «nhà hòa-bình,» thì phải đắp cái «nền công-bình» đã. Song, tiếc thay, vì mọi người đều phạm tội, nên ngoài Đức Chúa Jê-sus, chẳng có ai là người công-bình cả; như có chép rằng: **«Chẳng có một người công-bình nào hết, dầu một người cũng không»** (Rô-ma 3: 10). Vì lẽ đó mà xảy đến cho thế-gian này bao nhiêu truyện thương-tâm, rối-loạn, lo-sợ; nhưng nếu ta biết ăn-năn chừa-bỏ tội và tin Đức Chúa Jê-sus để được xưng là công-bình, thì ta sẽ hưởng được sự bình-an thật. Vì **«công-bình sẽ sanh ra bình-an.»**

HÃY NGHE SỨ-MẠNG VỀ SỰ BÌNH-AN

Xem trong Kinh-Thánh, thấy trước khi loài người sa-ngã vào tội-lỗi thì hưởng được sự bình-an, không chút bối-rối, sợ-hãi, chẳng khác chi mặt biển yên-lặng không có sóng gió. Song chẳng may thủy-tổ chúng ta không đứng yên trong địa-vị mà Chúa đã đặt mình, nhưng đã phạm tội nghịch cùng Ngài, vì thế mà mất sự bình-an. **«Nhưng người ác chẳng hưởng sự bình-an bao giờ, Đức Giê-hô-va phán vậy»** (Ê-sai 48: 22). Thật thế, khi kẻ nào làm đều trái-nghịch, như giết người, trộm-cướp, làm giấy bạc giả... mà bị các nhà chuyên-trách truy-nã, thì trong lòng kẻ đó liệu có bình-an chẳng? Chắc không, chỉ có sự lo-sợ, hồi-hộp.

Than ôi! Người đời vì phạm tội mà mất sự bình-an. Nhưng trong cơn bối-rối sợ-hãi, bỗng có tiếng kêu lên rằng:

«SÁNG DANH CHÚA TRÊN CÁC TỪNG TRỜI RẤT CAO!»

«BÌNH-AN DƯỚI ĐẤT, ÂN-TRẠCH CHO LOÀI NGƯỜI!»

(Lu-ca 2 : 14).

Đó là tiếng hoan-ca của muôn-vàn thiên-binh ngợi-khen Đức Chúa Trời khi Đấng Christ giáng-sanh làm người. Vả, bởi sự chết của Đức Chúa Jêsus ở trên thập-tự, thì Tin-Lành bình-an ấy đã được tỏ-bày rõ-ràng, như có chép: «Và bởi huyết Ngài trên thập-tự-giá, thì đã làm nên hòa-bình, khiến muôn vật dưới đất trên trời đều nhờ Ngài mà hòa-thuận cùng chính mình Đức Chúa Trời» (Cô-lô-se 1 : 20). Lại nữa: «Ngài lại đã đến rao-truyền sự hòa-bình cho anh em là kẻ ở xa, và sự hòa-bình cho kẻ ở gần» (Êph. 2 : 17). Vậy biết rằng chỉ nhờ thập-tự-giá mà có sự bình-an nầy. Ai là người đã tin Chúa, nhờ thập-tự-giá, tức là sự chết của Ngài, mà được bình-an rồi, thì chớ nên hưởng riêng một mình, như thế là người vị-kỷ; nhưng phải theo gương Chúa mà đi rao-truyền sự hòa-bình bởi thập-tự-giá cho mọi người được biết, để ai nấy cũng bởi đức-tin mà hưởng được sự bình-an thật.

LÀM THẾ NÀO MÀ CÓ SỰ BÌNH-AN NÀY?

Trong sách Lê-vi Ký 26 : 3-6 có chép rằng: «Nếu các ngươi tuân theo luật-pháp Ta, gìn-giữ các

điều-răn Ta và làm theo, thì Ta sẽ giáng mưa thuận thì, đất sẽ sanh hoa-lợi, và cây ngoài đồng sẽ kết bông-trái. Mùa đập lúa sẽ lần đến mùa hái nho, mùa hái nho sẽ lần đến mùa gieo mạ; các người sẽ ăn no, ở bình-yên trong xứ mình. Ta sẽ giáng sự bình-tĩnh trong nước, các người ngủ không sợ ai dọa; Ta sẽ diệt những loài thú dữ khỏi xứ, gươm-giáo chẳng đưa qua xứ các người.» Thật là một cảnh-tượng thái-bình. Xem lịch-sử của dân Y-so-ra-ên thuở xưa, thấy khi nào họ làm theo lời và mạng-lệnh của Đức Chúa Trời thì hưởng được mọi sự bình-an. Tỉ như dưới đời trị-vì của vua Sa-lô-môn, trong nước được mưa hòa gió thuận, không có tai-họa chi cả, hơn-dân hưởng được mọi thứ phước như đã vẽ ra trong bốn câu Kinh-Thánh kể trên, vì làm theo lời của Chúa. Song khi nào họ xây-bỏ đường-lối của Chúa, tức là không vâng theo mạng-lệnh của Ngài nữa như sau khi vua Sa-lô-môn thăng-hà, thì nước Y-so-ra-ên bị chia hai, rồi những trận binh-lửa nổi lên khiến cho nước Y-so-ra-ên và Giu-đa bị dân ngoại như Ba-by-lôn và A-sy-ri giày-đạp, bắt họ làm phu-tù, thật có sự lầm-than khổ-sở, dân-chúng chẳng hưởng được bình-an chi hết. Lại như các dân ngoại hễ ăn-ở theo đường-lối tà-vạy, chẳng chăm bề đạo-đức, thì Chúa cũng hình-phạt. Như nước Ba-by-lôn thuở xưa vì phạm tội, trái-ngịch cùng Chúa, dầu tốt-đẹp như gấm, như

hoa, thì cũng trở nên đồng vắng hoang-vu. Lại như các thành Sô-đôm, Gô-mô-rơ, *Pompéi*, là những danh-đô thuở trước, song tiếc thay, vì nhơn-dân lăm-lạc trong lý-tưởng hư-không, buông mình trong cuộc tử-sắc vô-độ đến nỗi đời phong bại tục, nên Chúa vì lòng công-bình, đã đoán-phạt họ, khiến cho biển dâu thay-đổi, các thành đó đã bị vùi-lấp bởi những cuộc địa-biến thiên-tai.

Vậy, ai muốn được bình-an trọn đời, khá cẩn-thận gìn-giữ mạng-linh và làm theo ý thánh của Đức Chúa Trời.

AI CÓ QUYỀN BAN CHO SỰ BÌNH-AN NÀY?

Ấy là Đức Chúa Jêsus, vì chính Ngài có phán cùng các môn-đồ của mình rằng: «Ta để sự bình-an lại cho các người, **Ta ban sự bình-an Ta cho các người**; Ta cho các người sự bình-an chẳng phải như thế-gian cho. Lòng các người chớ bối-rối và đừng sợ-hãi» (Giăng 14: 27). Xem vậy thì chúng ta biết rằng chỉ Đức Chúa Jêsus có thể ban sự bình-an của Ngài cho chúng ta thôi; vì chính Ngài là «**Chúa bình-an**» (Ê-sai 9: 5). Đức Chúa Jêsus phán câu này vào lúc Ngài sắp từ-giã cõi đời để đi đường thập-tự rồi trở về cùng Đức Chúa Cha. Ngài biết rằng nếu không có Ngài ở cùng để gìn-giữ, thì bọn môn-đồ khác chi gà con không có gà mẹ ấp cánh, sẽ bị điều-hâu hay quạ cắp mất, hoặc như bầy chiên vắng người chăn-giữ sẽ bị đàn sói đến phá hại, làm

cho tản-lạc mỗi con một nơi, bơ-vơ mà không được chút bình-an. Nên dẫu xa-cách môn-đồ mình, nhưng Ngài để sự bình-an lại cho họ. Song sự bình-an của Ngài khác với sự bình-an của thế-gian. Chính Ngài phán : «Ta ban **sự bình-an** Ta cho các người ; ta cho các người sự bình-an **chẳng phải như thế-gian cho.**» Như trên đã nói, người đời thường cho không có tai-họa gì xảy ra, không có giặc-giã, chiến-tranh, không bịnh-tật, sầu-não, nói tóm lại, mọi việc đều xuôi, đều thuận, mới là bình-an. Còn sự bình-an thật, sự bình-an của Chúa để lại thì trái hẳn, vì nếu lấy mắt xác-thịt mà xem-xét thì không phải là bình-an, song chính lại là sự bình-an.

Như Sứ-đồ Phao-lô dẫu ngồi trong tù, bị hành-hạ khổ-sở trăm chiều, theo tánh tự-nhiên của người ta tất phải kêu-la, than-khóc, vì lối tra-khảo của dân Rô-ma thuở xưa rất là nghiêm-khắc và tàn-ác. Thế mà ở trong tù, ông lại viết được hai bức thư rất thiêng-liêng, luận đến những lẽ mầu-nhiệm, cao-siêu của đạo Tin-Lành, là thư Ê-phê-sô và thư Phi-líp. Trong hai thư đó chúng ta thấy người ngồi trong tù khuyên kẻ ở ngoài rằng : «Hãy vui-mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói nữa : Hãy vui-mừng đi... Sự bình-an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu-biết, sẽ gìn-giữ lòng và ý-tưởng của anh em trong Đức Chúa Jêsus-Christ» (Phi-líp 4 : 4, 7). Ông không theo thường-tình mà phải cần

đến người ở ngoài viết thư thăm-hỏi và yên-ủi mình.

Vậy, sự bình-an này là sự bình-an siêu-nhiên, bình-an trong nghịch-cảnh, trong những nỗi éo-le khe-khắc của đời. Lại khi truyền đạo tại thành Phi-líp, Phao-lô với Si-la bị kẻ thù hãm-hại, rồi bị bắt giam trong tù, bị ngược-đãi, đánh-đập đến nỗi máu rơi thịt nát, thế mà hai ông cứ điềm-nhiên như không, bền lòng cầu-nguyện, hát ngợi-khen Đức Chúa Trời. Thình-lình có cơn động đất rất lớn khiến cho nền ngục phải rung-động, cửa tù mở ra, xiềng tù-phạm thấy đều tháo cả, làm cho người đê-lao xiết nỗi kinh-hoàng. Cái bí-quyết ấy là tại vì hai ông đó có sự bình-an của Chúa ở cùng, nên dầu ở trong cảnh-ngộ éo-le, cũng vẫn thản-nhiên như không. Chẳng phải hai ông đó tự mình có cái sức mạnh gì hơn người đâu, bất-quá cũng da cũng thịt như chúng ta mà thôi, song thản-nhiên như vậy là vì được sự bình-an vượt quá trí hiểu của Chúa hành-động trong lòng mình.

Một nhà họa-sĩ kia đã hình-dung sự bình-an này trong một bức tranh thật là tuyệt-bút. Nhà họa-sĩ ấy vẽ một cảnh xảy đến trong cơn giông-tổ, mây đen bao-phủ khắp trời, làm cho nhà đổ cây nghiêng, hoa rơi, lá rụng, người ta xiết đôi lo-sợ, tìm nơi ẩn mình. Nhưng xa xa trong kẽ núi có một tổ chim không việc gì cả. Nhà họa-sĩ nói rằng: «Đó là sự bình-an thật!» Có kẻ công-kích nói rằng: «Một cơn

giông-tổ tàn-hại như kia mà ông bảo là bình-an, thì bình-an ở chỗ nào?» Nhà họa-sĩ trả lời rằng: «Dẫu cơn giông-tổ nguy-hiểm, song ông hãy xem mấy con chim khôn-ngoan kia đã làm tổ trong kẽ núi, chúng có việc gì đâu.» Thật trong đời này biết bao nhiêu nỗi nguy-hiểm, song kẻ nào biết xây nhà mình trên vàng đá lớn, là **Jêsus-Christ**, thì dẫu có mưa sa, gió táp, nhà ấy cũng không việc gì, vẫn cứ y-nhiên tồn-tại, vì cái nền của nhà đó rất vững. Kẻ ấy hưởng được **sự bình-an trong cơn nguy-hiểm, trong những cảnh éo-le**. Xem thế thì biết rằng sự bình-an của Đức Chúa Jêsus ban cho môn-đồ Ngài thật rất khác với sự bình-an của thế-gian.

NGƯỜI TỘI-LỖI ĐƯỢC THA-THỨ THÌ HƯỞNG ĐƯỢC SỰ BÌNH-AN

Người ta vì có phạm tội, bị lương-tâm cắn-rứt, bị lên án, nên trong lòng không được bình-an, tâm-thần bối-rối. Trên kia đã nói: Ví như kẻ kia làm trái với luật-pháp của nhà-nước, bị các nhà chuyên-trách đuổi bắt để làm tội, phải nay trốn chỗ này, mai tránh nơi khác, thì trong lòng kẻ đó liệu có yên không? Chắc không. Song nếu chánh-phủ ký nghị-định ân-xá cho người đó, thì chắc trong lòng người được bình-yên vì không bị định tội nữa.

Ngày xưa vua Ê-xê-chia, nước Do-thái, đau rất nặng, tưởng phải thặng-hà, lòng vua cay-đắng và bối-rối. Song vua cầu-xin Đức Chúa Trời tha tội

và chữa lành cho mình, thì Ngài động lòng thương-xót, cứu-chữa cho vua, cất khỏi lòng vua nỗi cay-đắng và sự bối-rối. Sau khi được ơn của Chúa, vua bèn nói rằng: «**Nầy, sự rất cay-đắng của tôi đã trở nên sự bình-an!** Chúa đã yêu-thương linh-hồn tôi, đem nó ra khỏi hầm hư-nát, vì Chúa đã ném mọi tội-lỗi tôi ra sau lưng Ngài» (Ê-sai 38: 17). Đức Chúa Trời rất nhơn-từ, Ngài sẵn lòng tha-thứ cho kẻ nào biết ăn-năn. Chính vua Đa-vít có nói: «Phương đông xa-cách phương tây bao nhiêu, thì Ngài đã đem sự vi-phạm chúng tôi khỏi xa chúng tôi bấy nhiêu» (Thi-thiên 103: 12).

Vậy, ta muốn có lòng bình-an thì cần phải **tin Đức Chúa Jêsus để được xưng công-bình** trước đã, vì «công-bình sẽ sanh ra bình-an, trái của sự công-bình sẽ là yên-lặng và an-ôn mãi mãi.»

Dưới đời ông Nô-ê, loài người sống say chết ngủ trong vòng tội-ác, làm biết bao nhiêu đều bại-hoại. Đức Chúa Trời là Đấng công-bình, nên Ngài định dùng nước lụt để hình-phạt kẻ tội-ác thời bấy giờ. Song trong Ngài có lý thì cũng có tình, có uy thì cũng có ân, nên trước khi giáng họa, Ngài cho người ta một thời-gian khá dài, là một trăm hai mươi năm, để ăn-năn và sửa lại đường-lối của mình. Trong khoảng thì-giờ ấy, Ngài truyền cho ông Nô-ê đóng một chiếc tàu vuông theo kiểu-mẫu và kích-thước của Ngài; rồi Ngài dùng ông Nô-ê mà rao-bảo

cho người ta lúc bấy giờ biết rằng nạn hồng-thủy sắp xảy đến, ai muốn được bình-an và thoát khỏi tai-vạ thì mau vào trong chiếc tàu vuông mà ẩn mình. Ông Nô-ê rao-bảo mặc ông Nô-ê, chẳng ai thèm nghe cả, họ lại chê-cười ông là khác. Rồi lại, thì-giờ của Đức Chúa Trời đã đến, Ngài kêu-gọi ông Nô-ê, và biểu ông cùng gia-quyến với các loài thú-vật, chim-muông, côn-trùng vào tàu, rồi Chúa đóng cửa lại. Thịnh-linh có mưa to gió lớn nổi lên trong bốn mươi ngày và bốn mươi đêm, tràn-ngập các nơi, mông-mênh như biển lớn, khiến cho những kẻ không chịu vào tàu hay vào chạm bối-rối, lo-sợ hết sức, và bị dòng nước cuốn đi mất. Song Nô-ê và gia-quyến mình cùng các loài mà ông đem theo được bình-yên trong cơn nguy-hiểm, chớ không việc gì cả. Tại sao vậy? Vì ở trong tàu mà người bề lái là Đức Chúa Trời, nên được vô-sự.

Hỡi độc-giả, ngày nay có biết bao nhiêu nỗi bối-rối, lo-buồn, cùng thiên-tai, nhơn-họa, song nếu chúng ta ở trong Đức Chúa Jê-sus bởi đức-tin thì chắc-chắn được bình-an, không kinh-hãi gì. Vì «người nào để trí mình nương-dựa nơi Chúa, thì Ngài sẽ gìn-giữ người trong sự bình-yên trọn-vẹn, vì người nhờ-cậy Ngài» (Ê-sai 26 : 3).

Vậy, mong rằng độc-giả sẽ dễ lòng tin-cậy Đức Chúa Jê-sus để được sự bình-an này.

ĐỒ-ĐỨC-THỐNG, HÀ-NỘI.

KHÔNG SỢ CHẾT

—Chị Vân ơi, chị không sợ chết chút nào sao?
Cô Hồng kéo ghế ngồi bên giường bệnh của bạn, âu-yếm nhìn bạn mà hỏi câu ấy. Vân đáp:

—Trước kia tôi có sợ, nhưng bây giờ hết rồi.

Hồng sốc-nổi nói rằng:

—Tôi ghét sự chết lắm. Tôi rùng mình sồn ọc vì nghĩ đến cái xe tang và mồ-mả, nghĩ đến vùng đất đen sẽ đè mạnh thân mình. Tôi sung-sướng vì không biết đau-ốm là gì.

Vân không đáp, chỉ trầm-ngâm nhìn bạn, nên Hồng hỏi rằng:

—Tại sao bạn không sợ chết nữa?

Vân nói:

—Chị còn nhớ anh Khắc tôi đấy chứ? Hẳn chị cũng biết khi anh vào trại tuổi tôi thì qua đời vì đau phổi. Anh và tôi thích tựa nơi cửa sổ mà ngắm-xem mặt trời lặn. Anh cũng ưa qua đồng cỏ xuống bờ sông, đi lững-thững nhìn bóng cây rủ trên mặt nước. Anh Khắc sợ chết lắm, anh cứ luôn luôn trông-mong, khao-khát được sống ở đời; anh yêu nghề-nghiep riêng, và muốn một ngày kia làm được công-việc gì lừng-lẫy cả thế-giới. Anh muốn nghe một sứ-mạng bình-an và yêu-thương từ nơi Chúa mà mình sắp phải ứng-hầu. Buổi sáng và buổi tối anh hay cầu-xin Đức Chúa Jêsus giải-cứu mình khỏi sự

chết bấy lâu vẫn khuấy-rối mình như ông chủ hiếp-bách tôi-mọi. Chẳng bao lâu Đức Chúa Jêsus giải-cứu anh thật, và việc xảy ra như thế này:—

Một buổi tối mùa hạ, anh lững-thững về nhà, trong mình mỗi-mệt; anh dừng chơn đứng thở bên cạnh cổng một nghĩa-địa. Có một đứa trẻ trong làng đi qua, anh bèn hỏi rằng: «Bây giờ trời vừa khuya vừa tối, em đi qua nghĩa-địa này mà không sợ sao?» Em nhỏ mỉm cười tươi-tĩnh, đáp rằng: «Sợ à! Ồ không! Tôi tự biết phải đi qua nghĩa-địa này. Mà ông không thấy nhà tôi ở bên kia sao?»

Anh nhìn về phía ngón tay em nhỏ đó chỉ thì thấy ngọn đèn lấp-ló bên cửa sổ một túp lều tranh, là nhà của cha mẹ em. Em thản-nhiên chào biệt anh Khắc rồi cứ đi. Anh mãi nhìn theo, thì những lời em mới nói vang-dội bên tai anh, soi sáng tấm lòng anh, dường như là chính lời Đấng Christ phán cùng anh vậy. Anh lăm-bắm một mình rằng: «Thật thế, tôi không cần sợ chết. Tôi phải đi qua trũng bóng chết và nằm trong mồ-mả, vì ở bên kia có nhà của Cha tôi. Trong nhà đời đời của Đức Chúa Trời sẽ có ánh sáng chiếu-rọi tôi.» Từ buổi tối đó trở đi anh không còn sợ chết nữa. Lúc qua đời, anh vui-vẻ đọc Thi-thiên 23: 4 rằng: «Dẫu khi tôi đi trong trũng bóng chết, tôi sẽ chẳng sợ tai-họa nào, vì Chúa ở cùng tôi.» Anh lại nói thêm: «Tôi không sợ mồ-mả; nhà Cha tôi ở bên kia.» Rồi ngủ yên trong Chúa.

Tôi không hề quên truyện ấy. Bây giờ tôi cũng mắc cùng một bệnh như anh, nếu Đức Chúa Cha đẹp lòng đem tôi thì tôi cũng chẳng sợ gì, vì trên cây thập-tự Chúa Jêsus đã thay tôi mà chịu hết mọi mùi cay-đắng, mọi nỗi khiếp-kinh của sự chết.

Hồng từ nãy đến giờ nghe rất chăm-chỉ, nên thở dài mà rằng :

—Vậy ra chị có phước lắm nhỉ ?

—Thật thế, Vân vừa đáp vừa mỉm cười vui-vẻ.

Hồng trầm-ngâm nói rằng :

—Tôi sợ chết vì chưa biết chắc mình có nhà Cha ở bên kia mồ-mả.

—Sao lại chưa biết chắc ?

—Biết chắc thế nào đây ?

—Phải học-biết và yêu-mến Đức Chúa Jêsus. Đối với tôi, thiên-đàng chỉ là một nơi có Đức Chúa Jêsus ngự. Tôi đã học-tập yêu-mến Ngài đến nỗi tin rằng nếu không có Ngài ở thiên-đàng thì thiên-đàng không còn là thiên-đàng nữa.

Hồng kinh-ngạc, hỏi rằng :

—Thật vậy à ?

Nghĩ một chặp lâu, Hồng lại nói tiếp :

—Tôi tưởng có một Cứu-Chúa như chị có thật là phước lắm. Đức Chúa Jêsus cũng sẽ là Bạn thiết của tôi, đó chị.

EVA T. E. POOLE.

Tin-Lành là gì? Đức Chúa Trời thực-hữu chăng? Loài người bởi đâu mà có? Muốn sống một đời sáng-sủa, tươi-vui, phải làm thế nào?

Xin mời quý-vị mua và đọc

SÁCH ĐÃ XUẤT-BẢN

(chuyên bày-tổ đạo Đức Chúa Jêsus)

Chủ mời khách kiếu	0\$03
Chân giả luận	0.05
Ngọn đèn chơn-lý.	0.05
Ngọn đuốc soi đêm	0.05
Tranh minh tâm	0.03
Ta là cái cửa	0.05
Cội-rễ muôn vật	0.01
Đức Chúa Trời độc-nhứt	0.01
Giải nghĩa sự tha tội.. .. .	0.01
Nói lược đạo-lý Chúa Jêsus.. .. .	0.01

Gởi timbres và mandats cho ông Wm. C. Cadman, số 1, Phố Nguyễn-Trãi, Hanoi.

MỘT LỜI CẢNH-CÁO

Hỡi linh-hồn đương ngủ-mê ! Thức dậy mau mau ! Bầy ma-quỉ giăng kín ! Lửa đoán-phạt sa xuống ! Chạy đâu ? Trốn đâu cho thoát ?

Nghe này, lời dịu-dàng của Đấng giải-phóng, là Đức Chúa Jêsus-Christ :

«Hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho con được yên-nghỉ !»

Đến mau ! Hãy đến cùng Ngài ! Ớ tội-nhân ! Kíp đến ! Kíp đến ! Còn đợi-chờ chi ?

Hầu khắp Đông-dương có nhà Hội Tin-Lành chuyên giảng về Cứu-Chúa Jêsus. Mời bạn đến nghe cho biết Ngài càng rõ hơn.